

Lezingen: Genesis 18, 20-32; Kolossenzen 2, 12-14; Lucas 11, 1-13.

In onze tijd is de ontvankelijkheid en de aandacht voor de ontmoeting met God niet overdreven groot. De aandacht voor wat we zelf kunnen en doen is mede door onze toegenomen welvaart aanzienlijk gegroeid. Hoewel er tijden zijn als de onze waarin wat mensen doen verontrustend kan zijn (Oorlog in Oekraïne bijvoorbeeld, zelfs met steun van de Russisch orthodoxe kerk). Wellicht is het af en toe nodig om de betekenis van onze ontmoeting met God onder de aandacht te brengen. Godzoekers en Godvinders zijn niet de minste onder de mensen. Ze vertonen diepgang van leven hoop en vertrouwen.

De lezingen van vandaag uit de H. Schrift vertellen van het pleidooi van Abraham bij God. Hij vraagt dat God barmhartig mag zijn voor tekortschietende medemensen in het zondige Sodom. In de lezing uit het Evangelie van Lucas leert de biddende Jezus zijn leerlingen hoe ze moeten bidden. Daarmee plaatst hij onze positie t.a.v. God in het juiste licht: God onze Vader, wij zijn kinderen. Wij richten onze manier van leven op Hem, vragen Hem voor ons te zorgen. En, ónze vergeving van elkaars tekorten mag God als maat nemen van zijn vergeving als wij zelf tekort schieten. De vraag is of de ontmoeting van God zich ook in onze tijd zich nog voordeed. Die vraag moet met 'ja' beantwoord worden. De verhalen van mensen getuigen daarvan.

De vakantie biedt mogelijkheden. Onze aandacht wordt meestal in beslag genomen door de dingen van alledag. De vakantieperiode brengt daar voor menigeen wat verandering in. Er ontstaat ruimte voor andere ervaringen. In de rust van de vakantie kunnen we ons meer dan anders bewust van wat in ons omgaat.

Je hoort van mensen hoe ze, thuis geen kerkgangers, tijdens hun vakantie kerken hebben bezocht. De gebouwen, architectuur en interieur hebben hen als het ware 'meegenomen'.

De meesterhanden van bouwmeesters hebben geprobeerd uit te drukken *Wie en wat groter is dan wij en ons overstijgt*. Kerken lenen zich voor ontmoeting met God. Ze nodigen uit tot stilte en gebed. Maar ook andere plekken kunnen brengen tot het besef van wat groter is dan wijzelf, bijvoorbeeld het verblijf in de natuur, die ons omringt, die we niet zelf gemaakt hebben, maar ons zo maar geschonken is.

Nomaden als Abraham die leefden in en van wat de natuur hem, zijn familie en hun kudden verschaften. Ze leefden daardoor dicht bij zichzelf en waren ontvankelijk voor God, bron van alle leven. Ze moesten welswaar werken, zorgen voor zichzelf en hun kudden, maar ervoeren hun bestaan ook als geschonken. Het doet hen vertrouwd zijn met God en betrokken op hun medemensen. Daarvandaan ook zijn pleidooi om Gods barmhartigheid t.a.v. de tekortschietende, zondige mensen van Sodom. Dan Jezus. Hij zoekt de rust, de stilte, het alleen zijn en daarin de diepte van leven in zijn gebed, zijn contact met God. Dat brengt Hij aan zijn leerlingen over die Hem vragen hen nte leren bidden. Wezenlijk in dat gebed staat de *oriëntatie op het geschieden van Gods wil*. Niet eigenmachtigheid van onze kant maar het ons toevertrouwen aan God, die voor ons zorgt; die ons de voorwaarden heeft verleend dat we dagelijks kunnen zorgen voor ons brood; en Die barmhartig omgaat met onze tekorten, zoals ook wij vergeven aan degenen die schuld hebben jegens ons. Het verhaal van de lastige vriend, die desondanks zijn zin krijgt is bedoeld om duidelijk te maken dat Gods zorg voor ons geen grens kent.

Oriëntatie op God is in de huidige tijdgeest op de achtergrond geraakt. Vooral onze vrijheid en zelfstandigheid staan op de voorgrond. Dat oriëntatie op God een zinvolle invulling geeft aan het leven wordt echter nog steeds ervaren. Zij zijn basis van onze hoop en vertrouwen als christengelovige mensen. Amen AR.

-